

Köszöntelek Benneteket Húsvét vigíliáján, a mi Húsvétünneplésünkön: **A Úr legyen veletek!**

Halál és élet – erről szól a húsvéti történet. Azt tudjuk, hogy van számunkra itt a földön az **élet és halál**, ez a földi életünk. De a halál után van-e élet, ez mi gyötrő kérdésünk.

Mostanában köreinkben sűrűn kerülget bennünket a halál, fokozottan merül fel, hogy igaz történet-e a húsvéti hír: Van a halál után is élet!

A nagyböjt végén kezdjük húsvétolásunkat a bűnbánattal: **Bánjuk meg bűneinket!...** Szeressen minket a mindent adó Isten, bocsássa meg bűneinket, és vezessen bennünket kis életünk után a nagy Életbe...

Imádkozzunk! Istenünk, akit a vallások az élet és halál urának tartanak, add meg nekünk, hogy Jézusra hivatkozva Édesapánknak szólítsunk, és ne félelemmel és rettegéssel gondoljunk Rád, hanem bizalommal, mert Te élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium Márk könyvéből (15,42–16,7)

Biológiai életünk élet, melynek vége a halál. Örök életünk élet, melynek kezdete a halál. Ez utóbbiról szól a húsvéti történet. Az előbbi a tapasztalati világunkba tartozik, az utóbbi a hiedelmek, vagy szépen mondva a hitek világába. Az előbbiről van tapasztalatunk, de az utóbbiról van-e, lehet-e bizonyosságunk?

1) Élet és halál

Nézzük hát az első történetet a **születéstől a halálig**.

Népmesék szólnak az ember életéről, melyek minden mesében az ember győzelmével végződnek. A legkisebb fiú legyőzve minden akadályt végül elnyeri a királylány kezét, és megkapja az öreg király országát.

A **Jézusmese** is ilyen történet. De minden más embermesénél különösebb, mert valós történet, melyben az **eszményi ember** képe bontakozik ki előttünk. Van számunkra egy világ, mely lényegében a **vevésre**, szerzésre rendezkedett be. Ebbe a világba születik be egy kis ember, aki egy barlangistálló jászlától a rabszolgák akasztófájáig egy **más** világ eszményét képviseli és éli meg. Ez az eszmény ellentéte annak, amiben él. A mi zsargonunk szerint az **adás** eszménye ez az eszmény. És ez a kis ember képes egész életét a körülötte lévő világgal szöges ellentétben lévő eszményeket megvalósítva élni és meghalni.

Jézus élete a betlehemi istállótól a golgotai keresztségig evilági szemmel kudarcos élet, egy totális csóddal. A mese vége viszont totális győzelemről tudósít. Aki az életét is odaadja a maga eszméiért és eszményéért, az totális győzelmet arat. Legyőzi még a halált is!

A halál a változó világban elkerülhetetlen. De nem mindegy, hogy milyen életet zár le és milyen tartalommal jut el valaki a halálig. Jézus a keresztség végén, a rabszolgák akasztófáján, híven addigi életéhez egy utolsó adással adta oda életét: **„Atyám, a te kezébe adom lelkemet!”** (Lk. 23, 46.) És ő ezzel ország-világ előtt nyerte el az életet, az Atya világának életét. Az Országot, melyet földi életében magában hordott és valósított.

Ha Jézus életét így fogjuk fel, akkor érthető a Jézus történet sikere, hogy 2000 év után most is tudunk róla és komoly tényező az életünkben.

Mert azoknak azok számára, akik szemüket az eszményekre szegezik, és életüket megpróbálják az **„agere kontra”** (tenni az ellenkezőjét) szellemében a „másvilági” eszményt élni ebben a világban, az adás világát a vevés világában, azok tapasztalati úton tudhatják és élhetik meg az új élet és új világ valóságát és boldogságát.

2) Halál és Élet

Lássuk a másik történetet.

Húsvét nem csak egy embermese, egy kisember győzelme a világ gonoszsága fölött az élet és halál közti úton, hanem győzelem a halált követő örökélet pályán is.

Amíg a népmesék a születéstől a halálig a küzdő ember sikeréről szólnak, a mítoszok a túlvilágról beszélnek. A feltámadásmítoszok a halál utáni életről.

A húsvéti történetben az asszonyok hajnalban üres sírra találnak. A sírban egy ifjú közli a hírt: **„Jézust keresitek? Nincs itt. Feltámadott!”** Jézus valóságos embermeséje itt folytatódik az üres sírral, az asszonyokkal, a tanítványokkal és a húsvéti hittel.

Állítólag három téves hit van a feltámadással kapcsolatban. Az egyik, hogy Jézus meghalt és csak a **szelleme** él tovább. A másik, hogy Jézus csak a tanítványok **képzeteiben** támadt föl. A harmadik pedig, hogy meghalt, de **tetszhalott** volt, akit újraélesztettek.

Eszerint az első elképzelés testetlen eszmévé oldja fel a feltámadás tanát, a második vallási képzelgés tárgyává teszi a feltámadást, a harmadik tagadja a halált, hogy megőrizze Jézus emberi azonosságát.

Tudjuk, hogy **Pál** előbb foglalkozott Jézus feltámadásával, mint a három szinoptikus evangéliuma. Ő a feltámadás tényével akarja bizonyítani, hogy van élet a halál után, és Jézus csak elsője a feltámadásnak, vagyis mi is feltámadunk. A páli tan világsikert ért el, és megnyugtathat minket is a halál utáni életről. Hiszen azt az állítást, hogy nincs túlvilág, mert nem jött onnan vissza még senki, Jézus feltámadása megcáfolja.

Szeretném hangsúlyozni azt, ami az említett hitekben közös. Aki azt tartja feltámadásnak, hogy Jézus szelleme él tovább, az a szeretet eszméről beszél. Aki az emberek képzetében létező Jézusról beszél, az is a szeretetet hirdető Jézusra gondol. Aki tetszhalálból, vagy valóságos halálból való feltámadásban hisz, Jézus önfeláldozó szeretete mellett áll ki.

Szeretném Pál testvért saját szaván fogni. Kénytelen leszek Pál szeretethimnuszát idézni: **„Most megmarad a hit, remény, szeretet. Ez a három. De köztük legnagyobb a szeretet!”** (1. Kor. 13,13.) Bizony Pál testvérnek abban igaza van, hogy szép a hit, szép a remény, de ne feledjük a legszebb és a legnagyobb valóság: a **Szeretet!**

Ha valami bizonyosságot akarunk magunknak a halál utáni életről, akkor nem a hitek, remények, mítoszok táján kell keresgelnünk, hanem a körül a Jézus körüli eszmék és Jézus által hirdetett ország körül, mely egész életét hitelessé tette és bátran belevitte még a halál szakadékába is, mert tudta, hogy az „öreg király” nemcsak ezen a földön, de azon túl is neki adja az Országot.

Ez a szeretet ebben a földi világban is valóság, de abban az új dimenzióban tökéletes módon valósul. Az a fajta szeretet ez, és az a fajta boldogság, melyet itteni életünk ritka pillanataiban mennyországi boldogságnak élünk meg.

--- **Húsvétnak** nem a hite, nem a reménye, hanem a szeretet tapasztalati ténye lehet bizonyíték Istenre, Jézusra, Isten földi és túlvilági Országának valóságára. Ha valami szubjektív bizonyosság létezik, akkor ez a másvilágra utaló legfőbb érték léte. Éljen hát a Húsvét: a kis és nagybetűvel írt **Szeretletlét ünnepe!**

[Kovács László elmékedése
elhangozott 2019. április 20-án, a Bokorportán]